



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII (*Vindecarea slăbănogului din Capernaum*)

SF. MARE MC. PROCOPIE
ȘI MAMA SA,
SF. MC. TEODOSIA;
† SF. MC. EPICTET PREOTUL
ȘI ASTION MONAHUL



HRISTOS IARTĂ ȘI VINDECĂ ÎN CAPERNAUM



În pericopa evanghelică de la Matei 9, 1-8, ni se relatează minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos în Capernaum, unde a vindecat de păcate și de boala trupului un om paralizat (un slăbănog). Acest fapt minunat ne arată pe de o parte puterea Dumnezeiască a Mântuitorului Hristos - că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu Cel Întrupat, singurul care poate ierta păcatele - iar pe de altă parte nemărginita Sa iubire milostivă față de omul aflat în suferință, în boală și deznădejde, înrobit păcatului. Din cuprinsul Sfintei Evanghelii vedem și puterea credinței dar și compasiunea sau împreună pătimirea pe care au arătat-o cei patru oameni ducându-l în mod surprinzător pe cel paralizat în fața Tămăduitorului Hristos.

După ce a vindecat pe cei doi îndrăciți în ținutul Gadarenilor, Mântuitorul Hristos se întoarce pe Marea Galileei în Capernaum, oraș numit „Cetatea Sa”, unde săvârșise multe minuni și predicase cuvântul Evangheliei. Abia ajuns în cetate și aflându-se într-o casă, în mod neașteptat iată că patru concetățeni coborau pe funii prin acoperișul casei direct în fața Mântuitorului un bolnav, un slăbănog, ca Domnul să se milostivească de el și să-l vindece de neputința sa.

Interesant este faptul că cel bolnav, aflat pe patul de suferință, nu cere el însuși Mântuitorului să-l vindece, probabil nu putea din cauza bolii, cu toate acestea nu se opune să fie adus de alții în fața lui Iisus spre a fi vindecat. Mulțimea întreagă cunoștea puterea vindecătoare a lui Iisus și aștepta să se petreacă minunea. Aflat în neputință, totuși pentru acest paralizic s-au găsit patru oameni, care, cu credință au îndrăznit să-l coboare pe frânghiile compasiunii lor în fața Mântuitorului.

Iisus văzând credința lor și cunoscând ca un Dumnezeu viața celui ajuns în slăbănogirea trupului zice direct celui bolnav: „Îndrăznește fiule, iertate sunt păcatele tale”. Știind că boala este consecința păcatelor făcute până atunci, Hristos nu-l respinge și nici nu-l judecă, ci-l numește cu dragoste părintească „fiule” și îi dă tămăduirea sufletească de care avea mai întâi nevoie, iertându-i păcatele. Totodată Hristos ne arată legătura care există între păcat și boală.

Desigur, nu toate bolile sunt urmarea păcatelor, unele sunt îngăduite de Dumnezeu spre întărirea credinței noastre și spre pocăință, altele spre a ne feri de păcate și a nădăjdui mai mult în ajutorul lui

Dumnezeu. Altele sunt spre smerenie și Slava lui Dumnezeu care de multe ori vindecă pe cel în suferință în chip minunat (orbul din naștere). Sunt unele boli și încercări prin care trebuie să vedem o lucrare pedagogică a lui Dumnezeu cu noi, prin care El ne ține aproape de Sine și de Biserică aflând totodată ușurință și alinare în boală dar și întărire în credință.

Mai de preț era vindecarea lui din slăbănogirea sufletului care-i venise de pe urma păcatelor și apoi Mântuitorul Hristos l-a vindecat și la trup. De aceea, față de toți cei prezenți, arătând Puterea ce o are, Fiul Omului (adică Dumnezeu) se adresează direct slăbănogului: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta” și îndată s-a ridicat cel bolnav fiind deplin vindecat.

Puterea iertării păcatelor este totodată și o putere vindecătoare, pe care Mântuitorul Hristos o are în Sine, fiind Dumnezeu, și a dat-o apoi în dar Ucenicilor Săi și Bisericii prin slujitorii ei, ca în Sfânta Taină a

Spovedaniei și Sfântul Maslu să-i ușureze pe oameni de păcate, întărindu-le credința și nădejdea, apoi după a Lui iubire și știință să ne aducă și alinarea durerilor și neputințelor noastre trupesti.

Evanghelia de astăzi ne îndeamnă, după exemplul celor patru oameni care l-au adus pe slăbănog în fața Domnului, să ne îngrijim și noi, venind în ajutorul oamenilor aflați în boală și suferință, devenind prin aceasta mâinile prelungite ale iubirii milostive a lui Dumnezeu.

Biserica își aduce aminte de cei suferinzi și este prezentă în această lucrare pastorală, prin căminele de bătrâni, orfeline, preoți de spitale și prin centrele sociale aflate la parohii și prin orice faptă bună prin care putem fi aproape de cei singuri și neajutorați, de cei bolnavi și nemângâiați, făcându-le toate spre Slava lui Dumnezeu Cel Bun și Milostiv.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFINȚII MUCENICI EPICETET PREOTUL ȘI ASTION MONAHUL



Cei mai vechi martiri din țara noastră, atestați de izvoarele aghiografice, Sfinții Epictet și Astion sunt prăznuiți pe 8 iulie. Ei au fost martirizați în anul 290, în timpul persecuției lui Dioclețian (284-305), în cetatea Halmyris.

Iar Sfântul Astion era nepotul senatorului roman Iulian. Întâlnindu-l pe preotul Epictet, se convertește la creștinism și rămâne lângă preotul Epictet, însoțindu-l pe acesta în cetatea Halmyris. Și tânărul Astion se învrednicește de darul facerii de minuni, tămăduind un îndrăcit și făcând sănătos pe un om ce căzuse de la înălțime și rămăsese aproape mort.

Curând după ce sosește în Halmyris, comandantul Latronianus află că în cetate sunt doi creștini care îi îndeamnă în cuvântările lor pe mulți să renunțe la cinstirea zeilor. De aceea poruncește ca cei doi, preotul Epictet și ucenicul său Astion, să fie întemnițați. Supuși diferitelor chinuri, ei rămân în chip minunat nevătămați. Aflând cele întâmplare, comandantul Latronianus poruncește ca vreme de 30 de zile să nu li se dea mâncare și apă. Sfinții însă ies biruitori și din această încercare.

Pentru că sfinții nu puteau fi sub nici un chip înduplecați, Latronianus dă o ultimă poruncă, cerând să fie scoși afară din cetate și acolo să li se taie capul. Cu brațele întinse și cu privirea ridicată la cer, mucenicii au rostit o lungă rugăciune, iar poporul a

răspuns „Amin!”. Epictet a lăsat mai întâi pe Astion să i se taie capul și spunând o rugăciune a încheiat cu cuvintele Mântuitorului: „În mâinile Tale încredințez duhul meu”. Epictet s-a așezat peste trupul ucenicului său și îndată i s-a tăiat și lui capul. Toți cei care au fost de față, creștini ori păgâni, se minunau de bunul învățător Epictet și de desăvârșita ascultare a ucenicului său, cu lacrimi ei aducând mulțumire lui Dumnezeu.

Actul martiric ne spune că trupurile mucenicilor erau albe ca zăpada și că cei care sufereau de vreo boală, durere sau aveau griji și se atingeau cu credință de ele, sau le sărutau cu evlavie, se vindeau. Mai apoi și la mormântul lor s-au făcut multe minuni. Despre Latronianus se spune că a înnebunit și și-a terminat viața în chip jalnic.

După Edictul de la Milan din anul 313, trupurile Sfinților Epictet și Astion au fost îngropate în cripta bazilicii episcopale din Halmyris. Descoperite la 15 august 2001, moaștele celor doi sfinți au fost aduse la suprafață și depuse în Catedrala arhiepiscopală din Constanța. ❖

Sfântul Epictet era originar din părțile Asiei Mici. Crescut în frica de Dumnezeu, urmând poruncile Mântuitorului, la vârsta potrivită intră în monahism și curând este hirotonit preot. Plin de harul lui Dumnezeu el făcea multe semne și minuni. Adeseori, prin puterea rugăciunii sale, deschidea ochii orbilor, vindeca pe leproși și pe ologi și scotea duhurile necurate din cei îndrăciți.

Icoana Prodromița, cea nefăcută de mâini omenești



zilnic Acatistul Maicii Domnului și masa să o servească după încetarea lucrului din acea zi. Cu această rânduială, pictorul s-a apucat îndată de lucru cu bun rezultat, dar când a ajuns să picteze Sfintele Fețe ale Maicii Domnului și Domnului Hristos, nu reușea deloc să le picteze după cuviință. Mâhnit, pictorul a întrerupt lucrul, a acoperit cu o pânză icoana, a încuiat atelierul și s-a încuiat în camera lui, unde s-a rugat fierbinte Maicii Domnului ca să-i ajute să desăvârșească Sfânta Icoană. A doua zi, dorind să înceapă din nou lucrul, pictorul a intrat în atelier, a aprins candela la Maica Domnului și făcând metanii înaintea Icoanei, a dat la o parte pânza și, minune! Icoana era terminată și frumos pictată, așa cum se vede și astăzi. În urma acestei minuni, icoana a fost dusă cu deosebită cinste la Sfântul Munte Athos, iar în timpul transportării ea a săvârșit mai multe minuni, continuând să fie făcătoare de minuni până în ziua de astăzi.

„Minuni se petrec neconținut și pretutindeni, numai că nu avem noi ochi să le vedem. Un scriitor [...] venind el la Prodromu, de departe schitul i s-a părut

frumos, cu mulți chiparoși, dar de aproape era păraginit și ploua în biserică. A întrebat pe un călugăr din schit dacă la Prodromu e ceva care să facă minuni, așa cum se află la toate mănăstirile din Athos: icoane făcătoare de minuni, sfinte moaște, etc. „Avem și noi o icoană care face minuni”, a răspuns monahul. „Și ce minuni a făcut?”, întrebă curios călătorul. „Oare nu-i aceasta o minune, i-a răspuns monahul, că noi aici suntem 19 călugări, că nu avem nimic și totuși nu murim de foame?” În ultimii ani, această minune se petrece tot timpul la Prodromu.” (Protos. Petroniu Tănase, stareț al Schitului Prodromu între anii 1984 și 2011)

Icoana este zugrăvită pe lemn de tei, are un metru înălțime și 0,70 metri lățime. Ea a fost lucrată la Mănăstirea Bucium, Iași. Fiind cercetată la microscop, s-a constatat că nu prezintă urme de pensulă, întărind mărturia scrisă a pictorului despre faptul că Sfintele Fețe au fost pictate în chip minunat de mână nepământească. Prăznuirea acestei icoane are loc în fiecare an, pe data de 12 iulie, cu priveghere de toată noaptea. ❖

Această sfântă icoană a Maicii Domnului se află de peste un veac și jumătate în Sfântul Munte Athos, la Schitul românesc Prodromu, de unde și-a luat numele de Prodromița. Este una din puținele icoane din Ortodoxie „nefăcută-de-mână”, pictată în chip minunat. În cazul icoanei noastre minunea s-a petrecut în 1863. Ctitorii Schitului Prodromu, monahii Nifon și Nectarie, dorind să aibă în noua lor ctitorie o icoană frumoasă a Maicii Domnului, așa cum au toate mănăstirile din Sfântul Munte, au găsit un pictor priceput și evlavios din orașul Iași, pe nume Iordache Nicolau, căruia i-au comandat icoana cu înțelegerea ca aceasta să fie pictată potrivit rânduielii Sfintei Biserici Ortodoxe, „cu rugăciune și post”. În timpul pictării, să citească



Odată ajuns într-un pelerinaj, primind tainic în ființa ta comuniunea cu sfinții, cu Maica Domnului, cu Dumnezeu, vei dori să revii sau să cauți întâlnirea cu alte locuri sfinte. Căci vei descoperi dorul de cele înalte pe care numai întâlnirea cu Dumnezeu și le poate da.

De aceea revii în locurile în care sufletul tău a vibrat, iar tu ai descoperit că Dumnezeu te cheamă, te invită la o trăire dincolo de cele materiale. Devenim astăzi din ce în ce mai surzi la chemarea lui Dumnezeu. Căci de multe ori ne petrecem viața în preocupări facile, ne împrăștiem, ne ieșim din sine în lucruri mărunte, ne risipim viața și trăirile. De aceea, pelerinajele ne readună în noi și ne conectează la timp, la istorie și mai ales la veșnicia pentru care suntem creați, într-un cuvânt la Dumnezeu.

În parohia noastră avem des prilej de a face pelerinaje: de cel puțin două ori pe an se organizează pelerinaje la locurile sfinte din Israel, iar peste vară ajungem la mănăstirile din țară.

Primul pelerinaj făcut anul acesta în țară a fost cel din 25 și 26 iunie la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Unii au ajuns pentru prima dată la Sfântul Ardealului, alții au revenit fie pentru a-i mulțumi, fie pentru a-i cere ajutorul și mijlocirea.

Tineri și mai puțin tineri, cu toții s-au bucurat din plin de fiecare clipă petrecută împreună, de fiecare loc în care s-au închinat. Un pelerinaj reușit este cel în care membrii grupului se simt apropiați, ca într-o familie ceva mai mare. Și cu siguranță acest pelerinaj a fost unul minunat. Părintele Adrian Chiriță a fost cel care a îndrumat duhovnicește acest grup, avându-i alături și pe membrii familiei sale.



PELERINAJ LA MĂNĂSTIREA PRISLOP



În prima zi au fost vizitate câteva mănăstiri din Oltenia. Prima dintre ele, mănăstirea Govora, una dintre cele mai vechi din Țara Românească, are multe de dezvăluit, de spus din lunga sa istorie. Căci numele său pare să vină de la slavonescul „gavariti”, care se traduce „a vorbi”; sau „izvor”, „murmur de izvor”. Sfântului domnitor martir Constantin Brâncoveanu i se datorează refacerea acestei mănăstiri. Și să nu uităm că aici a fost una din primele tiparnițe din teascurile căreia au ieșit multe cărți de folos duhovnicesc.

Apoi au urmat vechile mănăstiri Bistrița și Hurezi. Locuri în care să ne amintim de boierii și domnii români care au construit și întreținut aceste mănăstiri și ne închinăm la Sfântul Grigorie Decapolitul și la icoane uitate de vremi.

Spre seară grupul a ajuns la Târgu Jiu, acolo unde pelerinii s-au odihnit peste noapte. Nu înainte de a vizita Ansamblul sculptural Constantin Brâncuși de la Târgu Jiu, cunoscut și sub numele de Ansamblul monumental „Calea Eroilor”. Pentru că acesta este un omagiu adus eroilor căzuți în timpul Primului Război Mondial, în acest an care marchează trecerea a 100 de ani de la terminarea războiului și de la Marea Unire împlănită prin jertfa celor căzuți la datorie, privim cu alți ochi și cu îndoită recunoștință acest monument proiectat și construit de Brâncuși. Cele patru componente sculpturale - Masa

tăcerii, Alea scaunelor, Poarta sărutului și Coloana fără sfârșit - sunt dispuse pe aceeași axă, orientată de la apus spre răsărit, ca și bisericile, cu o lungime de 1275 m. Se pare că numele date de Brâncuși ar fi: „Coloana sacrificiului infinit” inspirat de eroii români pentru reîntregirea neamului; „Masa apostolilor neamului”, compusă din 12 scaune (reprezentând apostolii), în mijloc aflându-se Iisus Hristos; „Monumentul Întregirii neamului”, compus din doi stâlpi, fiecare stâlp alcătuit din alți 4 stâlpi uniți la partea de sus cu o grindă. Sărutul înseamnă unirea. Cei 8 stâlpi reprezintă cele 8 regiuni care se alipiseră patriei mamă, România.

A doua zi pelerinii au vizitat frumoasa mănăstire Lainici, închinându-se la moaștele Sfântului Irodion și la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Iar apoi, trecând prin defileul Jiului s-au îndreptat spre Prislop, unde au zăbovit două ore, pelerinii închinându-se la mormântul părintelui Arsenie Boca și urcând la peștera Sfântului Ioan de la Prislop.

La întoarcerea spre casă un popas a fost făcut și la străvechea mănăstire Cozia, care, ca și Prislopul, a cunoscut influența Sfântului Nicodim de la Tismana.

Vremea a fost minunată, iar toți cei care au fost în acest pelerinaj s-au întors cu bucurie în suflet, cu pace interioară și cu gândul de a merge și în alte pelerinaje. Care vor urma în curând la parohia Șerban Vodă. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 8 - 15 IULIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 8 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 11 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 13 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 14 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 15 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie



CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL, UN SFÂNT CONTEMPORAN



Canonizat la puțin peste 20 de ani de la plecarea sa la Domnul, Cuviosul Paisie Aghioritul a dus o viață smerită, dar în slujba lui Dumnezeu și alături mereu de oameni. Încă o dată Dumnezeu ne dă pildă de desăvârșire și sfințenie, la care, de altfel, toți suntem chemați. Cuviosul Porfirie Kafsokalivitul, contemporan cu Părintele Paisie, canonizat și el de Patriarhia Ecumenică în 2013 spunea: „Astfel de Sfinți ca Părintele Paisie trimitе Dumnezeu pe pământ o dată la patru sute de ani!”



La 25 iulie 1924 se năștea în Farasa Capadociei Arsenie, fiul lui Prodromu Theodosiu și al Evlampiei Eznepidis, alăturându-se celorlalți 7 copii ai familiei rămași în viață. Mama sa era înrudită cu Sfântul Arsenie Capadocianul, cel care l-a și botezat pe prunc, punându-i - deși familia hotărâse alt nume - numele său, Arsenie, pentru a avea și el un urmaș călugăr. În toamna anului 1924 familia și ceilalți farasioți ajung în Pireu și de acolo în Corfu, pentru că în acel an, fatal pentru mulți greci, un acord internațional decidea mutări de populație între Grecia și Turcia.

O viață de asceză și iubire

Familia Eznepidis ajunge în cele din urmă în Konița, Epir, unde Arsenie va face școala primară și va deprinde meșteșugul tâmplăriei. În 1945 este luat în armată și va fi până în 1949 operator radio în războiul civil grec. În 1950 Arsenie intră pentru prima oară în Sfântul Munte Athos, dar un an mai târziu se întoarce acasă, la rugămintea tatălui său. În 1953 intră în obștea Mănăstirii Esfigmenu, iar în 1954 devine rasoforul Averchie. Doi ani mai târziu intră sub ascultarea bătrânului Simeon la Mănăstirea Filotheu, fiind tuns în monahism și primind numele de Paisie.

Iese o perioadă din Sfântul Munte (1958-1962) pentru a-i ajuta pe farasioții din Konița să lupte împotriva prozelitismului protestant. Anii 1962-1964 și-i petrece în Sinai, într-o chilie, având grijă și de beduinii din împrejurimi, atât duhovnicește, cât și material. Revine în Athos în 1964 și primește în 1966 schima mare. În 1967 i s-a extirpat o parte dintr-un plămân din cauza unei bronșectazii. La spital le cunoaște pe viitoarele maici de la Suroți, care i-au donat sânge, iar el mai apoi le-a întors grija ajutându-le să-și construiască mănăstirea.

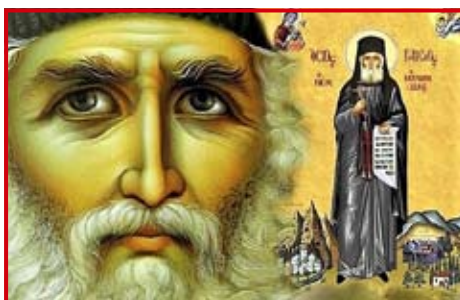
Din 1979 până în 1993 Gheron Paisios stă la chilia „Nașterea Maicii Domnului” Panaguda de pe teritoriul Kutlumușului, locul unde au primit mângâiere mii de

suflete care au trecut pe acolo. Pentru că sănătatea părintelui era tot mai precară, în toamna anului 1993 pleacă definitiv din Sfântul Munte, fiind operat de cancer la colon în februarie 1994. Se întoarce la Mănăstirea Suroți, pe care nu o mai părăsește până marți, 12 iulie, la orele 11 din noapte, când Părintele Paisie trece la cele veșnice și este înmormântat în curtea mănăstirii, în cea mai mare discreție. Abia după trei zile cei mai mulți vor afla că Gheronda Paisios îi veghează dintr-o lume mai bună.

Să-i cunoaștem viața, să-i urmăm cuvintele

Noi românii l-am cunoscut mai întâi prin cărțile Editurii Evanghelistos (a părintelui Ștefan Nuțescu din Schitul Lacu), cum ar fi „Epistole”, „Cuvinte duhovnicești” (6 volume), „Viața cuviosului Paisie Aghioritul”, de ieromonahul Isaac Aghioritul și „Părintele Paisie mi-a spus” de Athanasios Rakovalis. Pelerinajele în Grecia ne-au dus și la mormântul Părintelui de la Suroți, lângă Tesalonic, iar internetul ni l-a apropiat, căci mulți îi citează vorbele. Mai nou s-au făcut filme care ni-l prezintă pe Cuviosul Paisie așa cum l-au cunoscut oamenii: rudele, călugării, apropiații, maicile de la Suroți și pelerinii.

Ceea ce i-a caracterizat în primul rând



viața era marea sa asceză, dar mai ales smerenia. Căci în ciuda numeroaselor harisme pe care Dumnezeu i le dăruise, ducea o viață foarte simplă și se străduia din răspuțeri să nu iasă în evidență cu nimic, iar laudele oamenilor căuta să le stingă din fașă. Și să mai spunem că până la sfârșit a rămas doar călugăr, neprimind hirotonia întru preot! Apoi, mărturisim marea sa dragoste de oameni, căci mereu ieșea în întâmpinarea acestora spre a-i ajuta. A știut să vorbească pe limba fiecăruia, uimind de multe ori cât de bine cunoștea natura umană și problemele cu care omul contemporan se confruntă în viața socială și de familie. Sfătuia pe toți să-și simplifice viața, căci mai multe lucruri materiale nu aduc liniștea și fericirea, ci dimpotrivă, măresc grijile vieții. Asemenea Părintelui Arsenie Papacioc, îi îndemna pe oameni să fie prezenți și responsabili în tot ceea ce fac: de la rugăciune și viață curată, până la relațiile cu familia și oamenii din jurul nostru. La fel făcea și el, căci era implicat și cunoștea tot ceea ce se întâmpla în lume, cu darul lui Dumnezeu, profetind multe din lucrurile ce se vor întâmpla în viitor.

Harismele

Cuviosului Paisie Aghioritul

Datorită nevoinței și a jertfei sale peste putere (priveghere, post, metanii, zăvorăre în peșteri, ședere în scorburi, rugăciune îndurerată pentru toată lumea, metanii), Dumnezeu l-a împodobit pe Cuviosul Paisie cu numeroase harisme. Dintre ele vom aminti doar câteva, fără pretenția de a putea surprinde, măcar în parte, măreția și sfințenia acestui călugăr. Avea darul tămăduirii, al prorociei, al străvederii, căci era văzător cu duhul. Avea discernământ, cunoscând în toate cazurile voia lui Dumnezeu. În cuvinte simple îți putea prezenta adâncurile teologiei, pe care doar cunoașterea nemijlocită, de la Dumnezeu o putea da. Biruia de multe ori legile firii, căci ploaia nu-l uda, uneori se putea face nevăzut sau se ridica în timpul rugăciunii de la pământ. Se știe că se putea înțelege cu străinii cărora nu le învățase niciodată limba, iar ei nu vorbeau greaca! Dar mai ales știm că a avut parte de multe arătări cerești, căci i-a văzut aieva pe mulți Sfinți: Trei Ierarhi, Sf. Ecaterina, Sf. Evanghelist Ioan, Sf. Părinți Ioachim și Ana, Sfinții Pantelimon, Isaac Sirul, Mucenița Eufimia, Arsenie Capadocianul, pe Îngerul lui Păzitor, pe Maica Domnului (de mai multe ori) și pe Însuși Domnul Iisus Hristos. Avea mare evlavie la icoana Maicii Domnului Ierusalimita, de care nu se despărțea nici în spital, când era grav bolnav. ♦